

ческия, духовния, даже и къмъ Божествения животъ на човѣка. Достатъчно е една наука да се докосне до Божественото въ човѣка, за да му даде условия да се прояви. Запри-мѣръ, преди хиляди години на земята сж сж-ществували известни зародиши, които сж се развивали добре, понеже тогавашнитѣ усло-вия сж били благоприятни за тѣхъ. Днесъ, обаче, тѣ не сжществуватъ, т. е. не могатъ да се проявятъ и развиятъ, понеже усло-вията имъ не сж благоприятни. Днесъ тѣ сж въ латентно, почиваще състояние, но ако се поставятъ при благоприятни условия, тѣ могатъ да проявятъ животъ. Такива за-родиши сжществуватъ и въ човѣшката ду-ша. Тѣ чакатъ време и условия за своето развитие. Ако попаднатъ при добри усло-вия, тѣ започватъ да се развиватъ и да про-явяватъ животъ. Ето защо, отъ човѣка зависи, да развие ли своитѣ дарби и способности, които, като зародиши, се криятъ въ него, или за дълго време още да ги остави въ спяще състояние. Науката, въ широкъ сми-сълъ на думата, има за целъ да приготви благоприятни условия за човѣка, при които да се проявятъ силитѣ на ума, сърдцето и волята му. За да създаде тѣзи условия въ себе си, човѣкъ трѣбва постоянно да упра-жнява ума, сърдцето и волята си, да имъ доставя нужния материалъ съ който да ги подхранва. За да се ползува правилно отъ този материалъ, въ помощъ на човѣка иде